

OUTLANDER CĂLĂTOAREA

DIANA GABALDON

Ediția a 2-a

Traducere din limba engleză de
MARIA DRĂGUT

DIANA GABALDON s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole științifice și de popularizare a științei înainte de a deveni scriitoare full time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoria* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănuși succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche”, din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încă șapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri *New York Times*: *Dragonfly in Amber*, *Voyager*, *Drums of Autumn*, *The Fiery Cross*, *A Breath of Snow and Ashes*, *An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

ARMADA

*În amintirea mamei mele, Jacqueline Sykes Gabaldon,
care m-a învățat să citesc*

În fiecare zi dispar oameni. Întrebați un polițist. Sau, mai bine, întrebați un jurnalist. Disparațiile înseamnă pâinea de toate zilele a unui jurnalist.

Fete tinere fug de acasă. Copii se pierd de părinții lor și nu mai sunt găsiți niciodată. Gospodine ajung la capătul răbdării și iau banii de mâncare și un taxi până la gară. Oameni de afaceri din toată lumea își schimbă numele și se evaporă în fumul trabucurilor de import.

Mulți dintre cei rătăciți vor fi în cele din urmă găsiți, în viață sau nu. Disparațiile au, la urma urmei, o explicație.

Aproape întotdeauna.

PARTEA ÎNTĂI

INVERNESS, 1945

1. UN NOU ÎNCEPUT

La prima vedere nu părea un loc tocmai potrivit pentru o dispariție. Pensiunea doamnei Baird era aidoma celorlalte o mie de pensiuni din Highland în 1945; tăcută și curată, cu un tapet înflorat și decolorat, podele strălucind și un aparat cu fisă pentru încălzit apa în camera de baie. Doamna Baird, o femeie durdulie și veselă, nu a avut nimic de obiectat când Frank i-a împânzit salonul – micuț și cu pereții îmbrăcați cu un tapet cu trandafiri – cu numeroasele cărți și ziare care îl însoțeau pretutindeni în călătorii.

Am dat nas în nas cu doamna Baird în holul de la intrare, în timp ce mă pregăteam să ies pe ușă. M-a oprit din drum, punându-și mâna mică și grăsulie pe brațul meu și netezindu-mi părul.

– Vai de mine, doamnă Randall, da' nu puteți ieși afară așa! Stați, să vă mai aranjez nițel părul. Așa! Mai bine. Știți, verișoară-mea îmi tot povestește despre o soluție de încrețit părul pe care a încercat-o, funcționează de minune și face niște bucle de vis; poate ar trebui s-o încercați data viitoare.

Nu am avut inima să îi spun că încăpățânarea buclelor mele castanii era vina exclusivă a Mamei Natură și nu o neglijență a producătorilor de soluții de permanent. Propriile ei bucle – strâns ondulate – nu manifestau o astfel de îndărătnicie.

– Da, așa voi face, doamnă Baird, am mințit. Mă duc doar puțin până în sat să mă întâlnesc cu Frank. Ne vom înapoia până la ora ceaiului.

M-am strecurat afară pe ușă și de-a lungul potecii, înainte ca doamna Baird să mai descopere alte defecte ale ținutei mele dezordonate. După patru ani petrecuți ca soră medicală în Armata Regală, mă bucuram de o vacanță departe de uniforme și rații, răsfățându-mă cu rochii din pânză viu colorate, cu totul nepotrivite pentru o plimbare printre ierburile aspre, înalte și sălbatice.

Inițial nu am planificat să hoinăresc prea mult; imaginația mea zbura spre dimineți târzii petrecute dormind și după-amiezi lungi și leneșe în pat cu Frank, fără să dormim. Cu toate acestea, era destul de dificil să păstrezi o dispoziție de romantism senzual cu doamna Baird dând din greu cu aspiratorul în fața ușii.

- Probabil că e cea mai murdară bucată de mochetă din Scoția, remarcase Frank mucalit în acea dimineață, în timp ce stăteam în pat, ascultând mugetul feroce al aspiratorului din coridor.

- Aproape la fel de murdară precum imaginația gazdei noastre, am încuviințat eu. Poate că ar fi trebuit să mergem la Brighton.

Înainte ca Frank să își ia în primire postul de profesor de istorie la Oxford aleseserăm să ne petrecem vacanța în Highlands, deoarece Scoția fusese mai puțin atinsă de ororile fizice ale războiului în comparație cu restul Marii Britanii. De asemenea, bucuria frenetică de după încheierea conflictului, care infectase cele mai populare zone de vacanță, aici nu era atât de intensă.

Și, fără să discutăm, cred că amândoi am simțit că e un loc simbolic pentru a ne reface căsnicia; ne căsătoriserăm și petrecuserăm o lună de miere de două zile în Highlands la scurt timp după izbucnirea războiului, în urmă cu șapte ani. Un refugiu pașnic, în care să ne redescoperim unul pe celălalt, gândeam noi, fără să ne dăm seama că, în timp ce golful și pescuitul sunt cele mai populare sporturi în aer liber din Scoția, bârfa este cel mai popular sport de interior. Și când plouă atât de mult precum plouă în Scoția, oamenii își petrec mult timp în case.

- Unde te duci? am întrebat, când Frank s-a ridicat din pat.

- Ar fi urât din partea noastră să o dezamăgim pe drăguța noastră gazdă, a răspuns el.

Săltându-se pe marginea patului antic, a început să sară ușor, făcând arcurile saltelei să scoată un scârțâit ritmic. Aspiratorul de pe coridor a amuțit deodată. După câteva clipe de legănat, Frank a scos un geamăt puternic, teatral și s-a prăbușit cu o zbârnâială de arcuri supărate. Punându-mi perna la gură, am început să chicotesc pe înfundate, pentru a nu deranja tăcerea fără suflare din fața ușii.

Frank a ridicat sprâncenele spre mine:

- Tu trebuie să gemi în extaz, nu să chicotești, m-a muștrat șoptit. Doamna Baird va crede că nu sunt bun la pat.

- Va trebui să muncești mai mult decât atât, dacă vrei gemete extatice, am răspuns. Două minute nu merită mai mult de un chicot.

- Destrăbălată mică și nerecunoscătoare! Am venit aici ca să mă odihnesc, ai uitat?

- Leneșule! Niciodată nu vei forma următoarea creangă a arborelui genealogic al familiei, dacă nu te străduiești mai mult.

Pasiunea lui Frank pentru genealogie era un alt motiv pentru care alesesem Highlands. Conform uneia dintre bucățile soioase de hârtie pe care el le căra peste tot, un oarecare strămoș neinteresant de-al lui ar fi avut ceva sau altceva de făcut în această regiune, cândva pe la jumătatea secolului al optsprezecelea... sau o fi fost al șaptesprezecelea?

- Dacă sfârșesc precum un ciot sterp în arborele genealogic al familiei, va fi fără îndoială vina gazdei noastre neobosite din fața ușii. La urma urmei, suntem căsătoriți de aproape opt ani. Micul Frank Jr. ar fi destul de legitim, astfel încât nu ar fi nevoie să-l concepem în prezența unui martor.

- Dacă va fi vreodată conceput, am răspuns pesimistă.

Mai suferisem o dezamăgire în săptămâna dinaintea vacanței în Scoția.

- Cu tot aerul proaspăt și dieta sănătoasă? E imposibil să nu reușim aici.

La cina din seara de dinainte avuseserăm hering prăjit. La prânz mâncaserăm hering murat. Iar mirosul înțepător, care se infiltra de-a lungul scârilor, arăta fără dubiu că dejunul avea să fie hering afumat.

- Dacă nu cumva ai în plan o a doua reprezentare pentru edificarea doamnei Baird, am sugerat eu, mai bine te-ai îmbrăca. Nu aveai o întâlnire cu acel pastor la ora zece?

Reverendul doctor Reginald Wakefield, vicarul parohiei locale, trebuia să îi furnizeze lui Frank câteva registre de botez absolut fascinante pentru studiu, ca să nu mai vorbim de perspectiva strălucită în care ar fi putut scoate de la naftalină oarece buletine militare sau ceva asemănător în care apărea ilustrul strămoș.

- Cum spuneai că îl chema pe stră-stră-stră-stră-străbunicul ăla al tău? am întrebat. Cel care tăia frunză la câini pe aici în timpul uneia dintre războaie? Nu îmi amintesc prea bine dacă Willy sau Walter.

- De fapt, Jonathan.

Frank accepta placid dezinteresul meu total față de istoria familiei lui, însă rămânea mereu în gardă, pregătit să se agațe de cel mai mic semn de curiozitate din partea mea pentru a-mi povesti toate detaliile pe care le aflase despre primii membri ai familiei Randall și despre cei legați de ei. Privirea lui a căpătat sclipirea febrilă a profesorului fanatic, în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă.

- Jonathan Wolverton Randall - Wolverton dinspre un unchi al mamei sale, un cavaler néînsemnat din Sussex. Cu toate acestea, era

cunoscut ca Jack cel Negru, poreclă căpătată în armată, probabil în perioada în care a staționat cu garnizoana aici.

Mi-am băgat fața în pernă și m-am prefăcut că sforăi. Ignorându-mă, Frank a continuat netulburat exegeza lui cărturărească.

– Și-a cumpărat brevetul militar pe la jumătatea anilor treizeci – 1730 adică – și a servit țara cu gradul de căpitan de dragoni. Conform scrisorilor vechi pe care mi le-a trimis verișoara May, s-a descurcat destul de bine în armată. O alegere excelentă pentru al doilea fiu. Fratele său mai mic a urmat de asemenea tradiția și a devenit preot, însă nu am aflat mare lucru despre el. Oricum, ducele de Sandringham vorbește mult despre activitatea lui de dinaintea și din timpul celei de a doua răscoale a iacobitilor, din '45, se înțelege, a detaliat el pentru beneficiul ignorantilor din public, adică al meu. Știi, povestea cu Bonnie Prince și toată tărășenia?

– Nu sunt sigură că scoțienii realizează că au pierdut acea bătălie, l-am întrerupt, ridicându-mă și încercând să îmi aranjez părul. L-am auzit cu urechile mele aseară pe un barman la pub numindu-ne *sassenach*.

– Păi, de ce nu? a întrebat Frank netulburat. Nu înseamnă altceva decât „englez“, dacă stai să te gândești, sau în cel mai rău caz „venetic“, iar noi asta suntem.

– Știu ce înseamnă, doar că m-a deranjat tonul.

Frank a căutat în sertarul biroului o curea.

– Era deranjat doar pentru că i-am reproșat că berea e slabă. I-am spus că adevărata bere scoțiană se obține după ce pui o cizmă veche în butoi și o strecuri printr-o pereche de chiloți răspurtați.

– Ah, acum se explică nota de plată, am răspuns.

– Păi, am formulat nițel mai diplomatic decât acum, însă doar pentru că limba scoțiană nu are un cuvânt anume pentru chiloți.

Am întins intrigată mâna după o pereche de-ai mei.

– De ce nu? Vechii scoțieni nu purtau așa ceva?

Frank mi-a aruncat o privire strâmbă.

– Nu ai auzit niciodată vechiul cântec despre ce poartă un scoțian pe sub kilt?

– Probabil că nu o pereche de chiloți bărbătești cu mânecută până la genunchi, am răspuns fără umor. Poate plec și eu în căutarea unui purtător de kilt, în timp ce tu te distrezi cu vicarul, și o să-l întreb pe el.

– În acest caz, vezi să nu te trezești arestată, Claire. Decanului de la St Gilles College nu i-ar plăcea deloc să audă una ca asta.

Spre norocul nostru, niciun posesor de kilt nu hoinărea prin centrul satului sau prin magazinele din piața mare. Erau totuși câțiva oameni,

majoritatea gospodine, asemenea doamnei Baird, făcându-și cumpărăturile zilnice. Guralive și bârfitoare, cu trupurile solide îmbrăcate în stofă cadri-lată, umpleau magazinele cu o căldură confortabilă; un antidot împotriva burniței reci a dimineții.

Mă delectam plimbându-mă printre rafturile proaspăt aprovizionate, chiar dacă nu aveam o gospodărie proprie care ar fi necesitat mai multe de cumpărat, doar din pura plăcere de a vedea din nou o mulțime de produse în magazine. Trecuse o perioadă lungă de austeritate, în care ne descurcaserăm fără cele mai banale lucruri, precum săpunul sau ouăle, iar o perioadă chiar mai îndelungată fără micile plăceri ale vieții, cum ar fi apa de toaletă *L'Heure Bleue*.

Privirea mi s-a oprit asupra unei vitrine pline cu diverse produse pentru casă – prosoape de bucătărie brodate, învelitoare pentru ceainice, căni mari și pahare, un teanc de tăvi de plăcintă destul de grosolane și un set de trei vase.

Niciodată în viața mea nu am avut o vază. În timpul războiului, am trăit, desigur, în aripa infirmierelor, întâi în Pembroke Hospital, mai târziu într-un spital de campanie din Franța. Însă chiar și înainte de asta, nu am locuit nicăieri pentru o perioadă suficient de îndelungată pentru a justifica achiziționarea unui asemenea obiect. Dacă aș fi avut o astfel de vază, am reflectat, unchiul Lamb ar fi umplut-o cu cioburi cu mult timp înainte de a mă putea apropia de ea cu un buchet de margarete.

Quentin Lambert Beauchamp. „Q“ pentru studenții săi de la Arheologie și pentru prieteni. „Doctorul Beauchamp“ pentru cei din cercurile scolastice în care se învățea, își ținea conferințele și în care profesa. Însă pentru mine întotdeauna unchiul Lamb.

Singurul frate al tatălui meu și unica rudă în viață în acel moment se pricopsise cu mine, în vârstă de cinci ani, când părinții mei muriseră într-un accident de mașină. Pe picior de plecare într-o călătorie în Orientul Mijlociu, își întrerupsese pregătirile pentru câteva zile cât să facă aranjamentele pentru înmormântare, să pună la punct moștenirea părinților mei și să mă înscrie la un internat de fete bine cotate, unde eu am refuzat categoric să mă duc.

Pus în fața necesității de a-mi smulge degetele grăsuțe de pe mânerul ușii de la mașină și de a mă târî de picioare până pe scările internatului, unchiul Lamb, care detesta conflictul personal de orice fel, oftase exasperat, apoi, dându-se bătut, ridicase din umeri neputincios și aruncase pe fereastră ultimele rămășițe ale conștiinței sale împreună cu noua mea pălărie de pai cu boruri late.